

РЕШЕНИЕ

№ 2

гр. Търговище, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БОНКА В. ЯНКОВА

Членове: МИРОСЛАВ Н. МИТЕВ
ЙОРДАН П. ИВАНОВ

при участието на секретаря ИРИНА П. ВАСИЛЕВА

в присъствието на прокурора Д. К. Ст.

като разгледа докладваното от БОНКА В. ЯНКОВА Частно наказателно дело № 20223500200004 по описа за 2022 година

и да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.16 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ЗПИИСРРПОУАС).

Образувано е въз основа на постъпило Удостоверение по чл.6 от Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27.11.2008г и заверено копие на съдебен акт – Наказателно решение № 1419 от 14.07.2021г. на Районен съд – Арад, Република Румъния, по дело № 19968/55/2020 г. и влязло в сила на 21.09.2021 г., спрямо българския гражданин Н.С., с ЕГН *****.

В съдебно заседание, представителят на Окръжна прокуратура Търговище изразява становище за наличие на визираните в закона основания за признаване и изпълнение на съдебния акт на Република Румъния.

Осъденото лице Н.С., редовно призован, се явява лично и с упълномощения си адвокат А.Д. от АК Търговище

Защитата счита, че е следва да се прилагат пробационни мерки, като същите са в минимален размер

Осъденото лице С. взема становище за основателност на постъпилото искане и моли за по-леки пробационни мерки

СЛЕД ПРЕЦЕНКА на материалите по делото и становищата на страните, изразени в

съдебно заседание, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Постановеното спрямо осъденото лице Н.С. наказателно решение, издадено в държава членка на ЕС - Република Румъния е изпратено за признаване и изпълнение в Окръжен съд Търговище.

От служебно изисканата справка от НБД "Население", за постоянен и настоящ адрес на осъденото лице С. е установено, че постоянният и настоящ адрес на същия е в с.***** ,община ***** , област ***** , което и определя ОС Търговище като родово е местно компетентен съд, съгласно чл.8 от ЗПИИСРРПОУАС. В справката се съдържа и пълната информация за трите имена на осъденото лице, включително и данни за точният му единен граждански номер(ЕГН).

От съдържанието на изготвеното по образец Удостоверение по чл.6 ЗПИИСРРПОУАС се установява следното:

С наказателно решение № 1419, постановено на 14.07.2021 г. от Районният съд гр.Арад, Република Румъния по дело № 19968/55/2020, влязло в сила на 21.09.2021г., с изтичане срока на обжалване, поради неупражняване на оспорване на решението в законно - установения срок, българският гражданин Н.С. е бил признат за виновен в това да е извършил от **фактическа страна следното**: на 15.11.2019 г., около 23:02ч. се е представил в ГКПП Надлак –Чанадпалота, посока излизане от Румъния, управлявайки по обществените пътища на Република Румъния, МПС, марка „Фолксваген Шаран“, с рег. номер в България № Т 7165 ВТ и при извършване на проверка от полицейските органи представил свидетелство за управление на МПС, модел Полша № 9877/07/2019, в което са били вписани неговите лични данни и негова снимка. От извършената проверка е установено,че посоченото лице - Н.С. не притежава свидетелство за правоуправление, издадено на негово име. Същият заявил, че фалшифицираната шофьорска книжка получил в Нидерландия от непознато лице и в уверение на признанието, представил пред съда нотариално заверена декларация, чрез която се възползвал от разпоредбите на чл.375 от НК (б „ж“, т.1 от Удостоверението по чл.6 от цитираното по-горе Рамково решение).

Фактическото поведение на българския гражданин е квалифицирано (вж. б.ж, т.3 от Удостоверението по чл.6) като покриващо признаците на две престъпления по наказателния закон на Република Румъния, а именно: **1/ по чл.335 от НК - Управление на МПС без Удостоверение за управление на МПС** „Управление по обществените пътища на моторно превозно средство (МПС) или на трамвай от лице, което не притежава Свидетелство за управление на МПС се наказва от една до 5(пет) години лишаване от свобода“ **и 2/ по чл.323 от НК- Измама:** *“Използването на официален документ или на документ с частен подпис, познавайки факта,че той е фалшифициран, за произвеждане на правни последици се наказва с от три месеца до две години затвор или глоба, когато използваният документ е с частен подпис“.*

Съгласно отразеното в Наказателното решение № 1419 (вж. л.26 от ЧНД № 4/2022г.), Н.С. е признал извършването на престъплението. За извършените две престъпления, на същия са наложени наказания, съответно – 1 година лишаване от свобода за престъплението по чл.335,ал.1 от НК на Република Румъния и 6 месеца лишаване от свобода за

престъплението по чл.323, ал.1 от НК на Република Румъния, завишено след групирането им с два месеца и общото наказание от **една година и два месеца лишаване от свобода** е отложено за период на надзор **от две години** от датата на влизане в сила на наказателното решение, като по време на срока на надзор на осъденото лице са наложени и следните мерки: а/ да се явява пред Пробационната служба на Арад, на датите посочени от нея; б/да приема посещенията на пробационен служител, определен за надзора му; в/да уведомява предварително за смяна на жилището и за всяко пътуване, което превишава пет дни, както и за връщането си; г/да уведомява за промяна на работното си място; д/ да предоставя информация и документи, които да позволят контрола върху средствата за препитание;

Настоящият състав прие, че са налице условията за признаване и изпълнение по чл.14 от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки алтернативните санкции (ЗПИИСРРПОУАС), поради следното:

I.1. Съдебният акт, изпратен за признаване и изпълнение от държава - членка на ЕС, се отнася за две деяния, едното от които – **по чл.335 от НК“ Управление на МПС без Удостоверение за управление на МПС“** действително не съставлява, съгласно фактическото му описание престъпление по българското законодателство. Видно от посоченото в наказателното решение (л.28 от ЧНД№ 4/2022г) българският гражданин е без криминално минало, а по българското законодателство в престъпление е възведено само това управление на МПС без свидетелство за правоуправление, което е осъществено „В *едногодишен срок от наказването му по административен ред за управление на МПС без съответно свидетелство за управление*“, съгласно нормата на чл.343в,ал.2 от НК. Второто престъпление обаче – **по чл.323 от НК- Измама:** *“Използването на официален документ или на документ с частен подпис, познавайки факта, че той е фалшифициран, за произвеждане на правни последици се наказва с от три месеца до две години затвор или глоба, когато използваният документ е с частен подпис“* е с признаци, които съгласно фактическото му описание, изцяло покриват признаците на предвидено и по българското законодателство престъпление – по чл.316 от НК във връзка с чл.308,ал.2 от НК, предвиждащо наказуемост за всяко лице, което „съзнателно се ползва от неистински ... документ“, какъвто в случая съставлява фалшифицираното свидетелство за правоуправление, квалифициращо по-тежко документното престъпление по чл.308 от НК, доколкото е в обсега на изброените в ал.2 на чл.308 от НК документи. **Тоест, първото условие за признаване и изпълнение по чл.14,ал.1 от ЗПИИСРРПОУАС е налице.**

I.2. Следва да се посочи също, че изпратената за признаване и постановяване изпълнението и присъда, несъмнено съставлява Решение по смисъла на чл.3,т.1,б.“б“ от ЗПИИСРРПОУАС, тъй като е „*окончателен акт на съд на издаващата държава, с което се установява, че определено физическо лице е извършило престъпление и му се налага .. наказание с отложено изпълнение, когато е съпроводено с една или повече пробационни мерки*“. Наложените пробационни мерки, съответно, са такива по см. на чл.3,т.6 от ЗПИИСРРПОУАС и попадат изцяло в обхвата на посочените в чл.4 от същият закон видове мерки и по-конкретно – по чл.4,т.5 - „задължение на осъденото лице да се отчита в

определени часове пред определен орган; по чл.4,т.9- „ задължение на осъденото лице да съдейства на пробационен служител или на представител на социалната служба, който носи отговорност по отношение на осъдени лица; по чл.4,т.1- задължение на осъденото лице да информира определен орган за всяка промяна в мястото си на пребиваване или в местоработата си;

I.3. Осъденото лице С., както се отбелязва по-горе има постоянен и настоящ адрес на територията на Република България и трайно установени връзки: семейство, работа и близки в с.*****, област *****, определящи местоживеенето му (като фактическа връзка с определено място, съгласно даденото в Р №3 от 8.02. по к.д. 16/2000г на КС на РБ, разяснение: „*фактически и трайно пребиваване на едно лице на определена територия за относително продължителен период от време*“, именно на територията на Република България. Казано иначе, осъденото лице има местоживеене на територията на РБ и се е върнало в страна, с което е изпълнено **кумулятивното изискване по чл.14,ал.3 от ЗПИИСРРПОУАС** за признаване на изпратената присъда;

II. Не са налице, на следващо място основания за отказ по чл.15,ал.1,т.1 - т.9 от ЗПИИСРРПОУАС.

1. Представеното удостоверение по чл.6 от ЗПИИСРРПОУНПМАС е пълно и е налице съответствие между него и съдебния акт – процесното наказателно решение на РС Арад;
2. Република България е държавата, чийто гражданин е осъденото лице и в която то има местоживеене, съответно се намира на нейна територия;
3. Не е налице хипотезата на чл.14,ал.4 от посочения закон, поради което е безпредметно обсъждането и, тъй като се касае за лице, което има местоживеене и се намира на територията на Република България;
4. Изпратената за признаване и изпълнение присъда на РС Арад се отнася до мерки, за които липсват изразени от Република България при приемането на ЗПИИСРРПОУАС резерви или декларация, относно неизразена готовност за упражняване на надзор;
5. Признаването не е в противоречие с принципа „ne bis in idem“, тъй като от данните от изпратената за признаване наказателно решение е видно, че С. е лице, което „*има чисто съдебно минало*“(л.28 от ЧНД№4/2022г), поради което и липсва основание да се счита, че би имало опасност от накърняване посочения принцип, гарантиращ, че едно и също лице няма да бъде наказвано два пъти за едно и също деяние;
6. Както се посочи, съдебният акт е постановен във връзка с деяние, което съгласно описаните му признаци съставлява престъпление и по българското законодателство – по чл.316 във връзка с чл.308,ал.2 от НК, респективно е наказуемо и по българското законодателство;
7. Изпълнението на определеното със съдебния акт наказание не е погасено по давност съгласно българското законодателство, тъй като съгласно влизането на присъдата в сила – 21.09.2021 г. към момента на постъпване на искането в РБ – 14.01.2022г. не са изтекли предвидените в чл.82,ал.1,т. 4от НК пет години , съставляващи предвиденият давностен срок за погасяване изпълнението на наказание, в случаите,

когато, както е в настоящата хипотеза, наказанието е лишаване от свобода по-малко от три години.

8. Осъденият С., съгласно данните за самоличността му е 30 годишен (роден е на ***** г.) и съгласно българското законодателство - чл.31, ал.1 от НК на РБ несъмнено е пълнолетен, а с оглед социалния му статус, не е лице, което се ползва с имунитет по българското законодателство;

III. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване, свързани с гарантирането на процесуалните права на осъденото лице, тоест не са налице основания за отказ по чл.15,ал.1, т.10 от ЗПИИСРРПОУАС. Видно от описанието на процедурата и редът за постановяване на присъдата в приложеното Удостоверение по чл.6 от закона, осъденото лице С. **не се е явил лично** на съдебното заседание (б.х,т.2 от Удостоверението), но е бил надлежно уведомен в съответствие с националното законодателство на държавата, която е произнесла присъдата(наказателното решение), относно датата и мястото на разглеждане на делото, което е довело до задочното осъждане.

IV. Не са налице и отрицателните предпоставки за признаване по чл.15,ал.1, т.12 и т.13 ЗПИИСРРПОУАС, свързани с продължителността на пробационните мерки и местоизвършване на престъплението, тъй като видно от описанието на инкриминираните действия, същите са извършени изцяло на територията на издаващата държава и определената обща продължителност на надзорните пробационни мерки (две години), не е по-малка от 6 месеца.

V. Не са налице и основания за отлагане признаването на съдебния акт, по чл.16, ал.5 от ЗПИИСРРПОУАС, тъй като както се отбелязва Удостоверението по чл.6 от Рамковото решение е пълно, съответства на съдебния акт и е преведено на български език;

Предвид изложеното, налице са основанията за признаване на изпратеното наказателно решение на държава-членка на ЕС и следва да бъде постановено неговото изпълнение, като се определи, включително и чрез адаптиране, съдържанието на пробационните мерки.

Следва да се има предвид обаче следното:

Изпратеното за признаване и изпълнение наказателно решение, съгласно съдържанието си ,както се посочи по-горе съставлява акт по см. на чл.3,т 1 б. б – *съдебно решение с отложено изпълнение, съпроводено с една или повече пробационни мерки*. А съгласно, **чл.3, т 2** от с.з. – „наказание с отложено изпълнение“ е наказание лишаване от свобода *„чието изпълнение е условно отложено, когато наказанието е наложено с постановяване на една или повече пробационни мерки“*. Видно от наложеното на осъденото лице наказание - то е лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено за период на надзор от две години, като именно по време на „ срока на надзор“ на обвиняемия са били определени и посочените по-горе пет пробационни мерки. Както се посочи, приложимото поле на посоченият закон е предпоставено, както от точният вид на акта изпратен за признаване (попадащ в изброените в чл.3 от ЗПИИСРРПОУАС) така и вида на мерките, съставляващи несъмнено пробационни такива по см на чл.42а от НК

Съдът намира обаче, че по естеството си наложените пробационни мерки в установения изпитателен срок, за който е отложено изпълнението на наложеното наказание лишаване от

свобода не съставляват наказанието “пробация“ по смисъла на чл. 37,ал.1,т.2 от НК, представляващо, съгласно чл.42а,ал.1 от НК „свкупност от мерки за контрол и въздействие без лишаване от свобода, които се налагат заедно или поотделно“, а са наложени в хипотеза, съответна на предвидената в чл.67,ал.3 от НК „Когато отложеното наказание лишаване от свобода е не по-малко от шест месеца, съдът може да постанови една от пробационните мерки по чл.42а,ал.2 т 1-4 от НК през изпитателния срок“ . Съгласно последователната и непротиворечива съдебна практика, така определената пробационна мярка по съдържанието си не съставлява наказание пробация, а е съпътстваща мярка за контрол и възпитателно действие (вж. Р № 51 от 11.05.2021 г. на ВКС по н. д. № 140/2021 г., III н. о., Р № 187 от 23.04.2012 г. на ВКС по н. д. № 488/2012 г., II н. о, Решение № 312 от 5.07.2011 г. на ВКС по н. д. № 1563/2011 г., I н. о), което обуславя и извода на настоящият съд за дължимо адаптиране - не на всички пробационни мерки, наложени в срока на надзор, а само на една от тях в съответствие с приложимото национално законодателство- чл.67,ал.3 от НК, който допуска постановяване в изпитателния срок само на една от предвидените в чл.42а,ал.2, т 1-т 4 от НК пробационни мерки. Посоченото предопределя и правомощието на настоящият съд при изпълнение на задължението му за адаптиране, съобразно чл.5,ал.1 от закона да определи само една от наложените пробационни мерки.

С оглед изискването на чл.5, ал.2 на ЗПИИСРРПОУАС, изпълняващият съд е задължен да съблюдава изискването за максимално съобразяване с наложената в издаващата държава мярка. В случая са наложени пет, четирите от които, съгласно съдържанието си, кореспондират на вложеното в чл.42а,ал.2 от НК и в този смисъл по начало обуславят възможност за преценка за адаптиране:

По-конкретно:

1/ надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице да се явява пред пробационната служба на Арад, на датите посочени от нея **съответства** на пробационната мярка по чл.42а,ал.2,т.1 от НК – Задължителна регистрация по настоящ адрес, която по съдържанието си (чл.42б, ал.1 от НК) се състои именно в задължението за „явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично; 2/ надзорната мярка, изразена в задължението на осъденото лице С. да приема посещения на пробационен служител определен за надзора му **съответства** на пробационната мярка по чл.42а, ал.2,т. 2 от НК – Задължителни периодични срещи с пробационен служител, която по съдържанието си (чл.42б,ал.2 от НК) се състои именно в задължението за осъществяване на задължителни периодични срещи с пробационен служител, като мястото на провеждането им е в пробационната служба, но „По изключение може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това“; 3/ третата и четвъртата надзорни мерки, определени на осъдения С., изразени в задължението му „да уведомява предварително за смяната на жилището и за всяко пътуване, което превишава пет дни, както и за връщането си и задължението да уведомява за промяна на работното място“ съответстват най-общо на

предвидената в чл.42а,ал.2,т.3 от НК пробационна мярка, а именно „ограничения в свободното придвижване“, които съгласно чл.42б,ал.3, т.2 от НК се състоят в забраната за „напускане на населеното място за повече от 24 часа без разрешение на пробационния служител или на прокурора“; 5/ петата пробационна мярка – „да предоставя информация и документи, които да позволяват контрола върху средствата за препитание“ не намира сходство с която и да е от другите пробационни мерки по националното законодателство, поради което и същата е извън преценката, поради изначална липса на възможност за адаптиране.

От принципно приложимите четири пробационни мерки и след като, по изложените съображения, съгласно чл.67,ал.3 от НК в случая следва да бъде определена една от тях, то и съдът следва да съобрази при определянето и измежду възможните четири тази, която в най-пълна степен би способствала за изпълнение на нейното предназначение и целта, преследвана с нейното прилагане. Приоритетни в преценката, като задължително предвидени за налагане, съгласно чл. 42а,ал.4 от НК са първите две: задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни периодични срещи с пробационен служител, при избора между тях приоритетно е вложеното по същността си възпитателно въздействие. По съдържанието си „Пробационната мярка задължителна регистрация по настоящ адрес е явяване и подписване на осъдения пред пробационния служител или определено от него длъжностно лице, в съответствие с определената от съда периодичност, но не по-малко от два пъти седмично.(чл.42б,ал.1 от НК), а „Пробационната мярка задължителни периодични срещи с пробационен служител се провежда в пробационната служба, на чиято територия е настоящият адрес на осъдения. По изключение те може да се проведат на друго подходящо място, определено от пробационния служител, ако важни причини налагат това. Срещите са планирани или извънредни по искане на пробационния служител или осъдения“(чл.42б,ал.2 от НК) . Детайлизираното прилагане на втората пробационна мярка е разписано и в чл. 212 от ЗИНЗС и в чл. 248 от ППЗИНЗС и съобразно предвидените условия, съдът прие, че в случая именно тази пробационна мярка, след адаптирането и, следва да бъде определена по реда на настоящото производство. При осъществяване на предвидените – планирани, или извънредни, включително и с възможност за инициране от самото осъдено лице срещи с пробационния служител, несъмнено възпитателния, контролиращ и предупредителния им ефект в пълна степен ще допринесе за постигане на заложените в чл. 67,ал.3 от НК цели : максимално да се въздейства с цел превъзпитание на осъдения в рамките на определения му изпитателен срок, за който е допуснато отлагане изпълнението на наложеното му наказание лишаване от свобода.

С тези съображения, съдът намери за основателно искането и прие, че следва да бъде признато изпратеното от РС Арад Решение по см на чл. 3,т 1 б.„б“ от ЗПИИСРРПОУАС за една от пробационните мерки - и да бъде постановено неговото изпълнение чрез адаптиране на съдържанието на мярката по чл.42а,ал.2,т.2 от НК- задължителни периодични срещи с пробационен служител, като срокът и е обвързан с определения от изпращащия съд - период на надзор, а именно две години, считано от влизане в сила на наказателното решение на РС Арад- 21.09.2021г, като в тази посока следва да се отчете

отново нормата на чл.67,ал. 3 от НК, съгласно която пробационната мярка се постановява "през изпитателния срок" (в този смисъл Р № 179/2011 г. по н. д. 1150/2011 г. на ВКС I н. о. ВКС; Р № 232/2014 г. по н. д. 636/2014 г. на Штрето н. о. на ВКС; Р № 528/2013 г. по н. д. 1960/2012 г. на ВКС, III н. о. на ВКС; Р № 312/2011 г. по н. д. 1563/2011 г. на ВКС, I н. о.) Респективно действието на пробационната мярка за надзор налага приложимостта и в срок равен с този на изпитателния срок, в рамките на който същата следва да упражнява целеното превъзпитателно и поправящо въздействие. Срокът от две години тече от влизане в сила на решението на РС Арад, предвид предназначението и целта на наложената пробационна мярка за въздействие.

Водим от гореизложеното и на основание чл.16,ал.7,т.1 от ЗПИИСРРПОУАС, Окръжният съд - Търговище:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА влязлото в сила на 21.09.2021 г. Наказателно решение № 1419 постановено на 14.07.2021г. по наказателно дело № 19968/55/2020 г. на РС Арад, Република Румъния **и ПОСТАНОВЯВА** неговото изпълнение, като **ОПРЕДЕЛЯ** чрез адаптиране съдържанието на наложените мерки в двугодишния срок на надзор, за който е било отложено изпълнението на наложеното на българския гражданин Н. СТ. СТ., с ЕГН *****, наказание лишаване от свобода в размер на една година и два месеца, **КАТО МУ ОПРЕДЕЛЯ** пробационната мярка: Задължителни периодични срещи с пробационен служител в срока на надзор от две години, считано от влизане на наказателното решение в сила: 21.09.2021г

Решението подлежи на обжалване и протест пред Апелативен съд – Варна в петдневен срок от днес .

След влизане в сила на решението, на основание чл.16,ал.8 от ЗПИИСРРПОУАС незабавно следва да бъде информиран компетентния орган на издаващата държава - РС Арад, както и Министерството на правосъдието на Република България

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____